

La trilogia dels Snopes en català

Edicions de 1984 tanca la trilogia dels Snopes de William Faulkner amb 'La mansió' després d'haver publicat 'El llogaret' i 'La ciutat'

LA MANSIÓ
William Faulkner

Traducció:
Esther Tallada
Editorial:
Edicions de 1984
Barcelona, 2017
Pàgines: 576
Preu: 22,90 euros

Edicions de 1984 acaba de publicar *La mansió* de William Faulkner en traducció d'Esther Tallada. Amb aquest volum, l'editorial tanca la trilogia dels Snopes que havia començat a publicar el 2014 amb *El llogaret* i va continuar el 2015 amb *La ciutat*. La trilogia és la penúltima obra de Faulkner i té unes dimensions considerables. La va escriure al llarg de trenta-quatre anys i, sens dubte, és una de les millors entrades a la seva obra. Per bé que és recomanable llegir les tres novel·les seguides, cadascuna d'elles és autònoma i es pot llegir amb independència de la precedent, perquè Faulkner té cura de començar recapitulant el que s'ha dit en els textos anteriors.

Llegir William Faulkner és encara avui una novetat. La seva lectura canvia la nostra visió del món perquè és capaç de donar veu, de fer entrar en la literatura, uns personatges, un temps i unes relacions que queden lluny de la tradició realista europea. Faulkner poua més al fons, ens enllaça als tràgics grecs, recupera la seva èpica i fatalitat per descriure aquests homes del sud americà derrotats a la guerra de Secessió. Aquests homes exhausts, que estan en una decadència perpètua i que viuen simplement resistint, toleren una vida d'humiliació i de greuges continus que els porta a depurar les passions més extremes. La venjança, la cobdícia, la luxúria... I

amb una paciència perversa volen ser sempre més astuts i més malparits que els altres. Un exemple clar d'aquests homes és el clan dels Snopes. Faulkner depura el seu coneixement dels homes del sud en aquesta família, els ha apamat, els coneix bé, ha treballat molt temps aquesta obra fins al punt que arriba a dir d'ells: "Els he odiat, me n'he mofat i els he tingut por durant trenta anys."

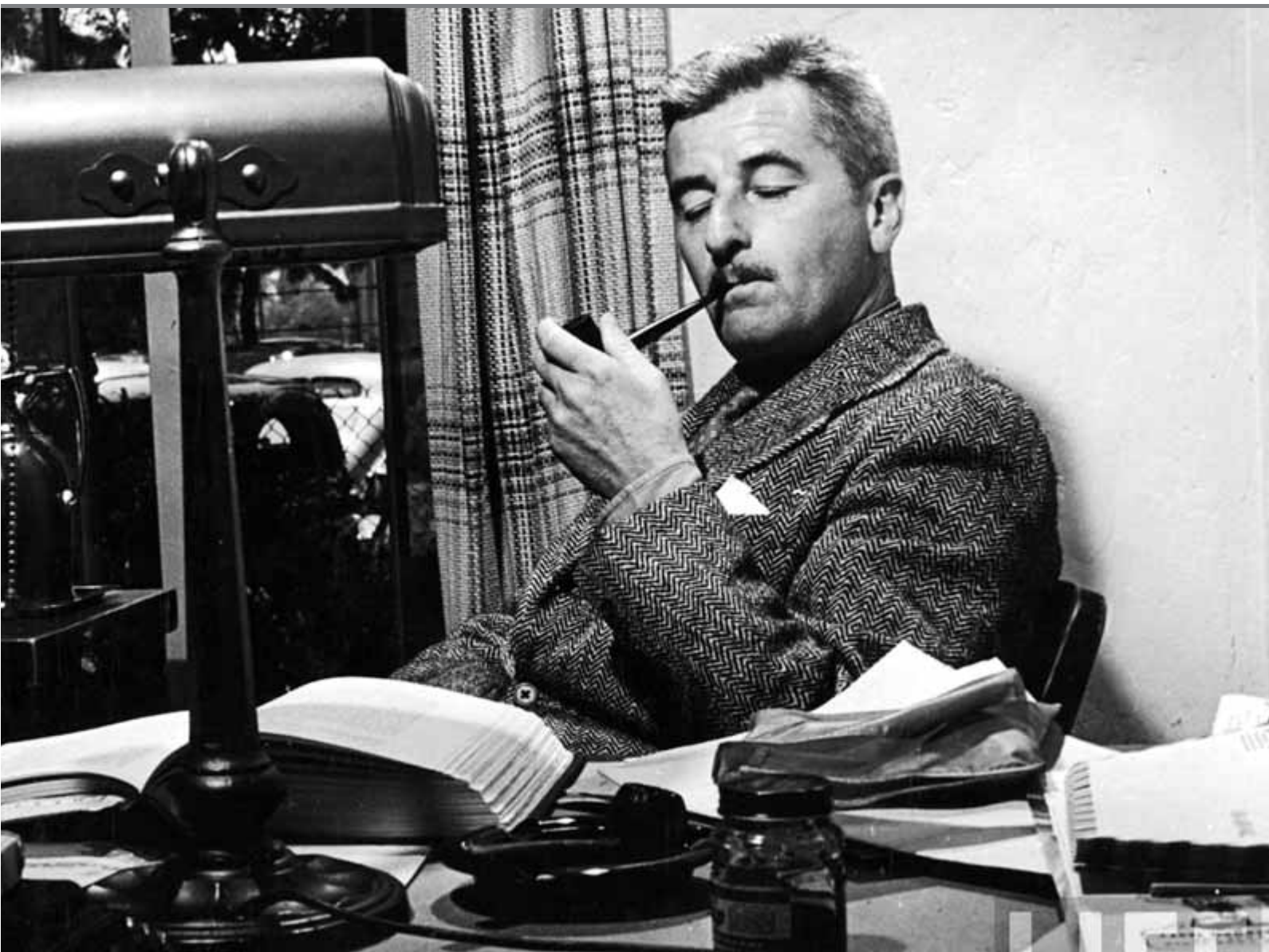
La mansió consta de tres parts en les quals veiem com s'acompleix el destí dels personatges que havien sortit a les novel·les anteriors. La primera part és la de Mink Snopes, un granger il·lustrat, un home esquifit i rabiüt, condemnat a cadena perpètua per haver assassinat un veí i que

jura que matarà el seu cosí Flem per no haver-lo ajudat. La segona part està dedicada a la Linda, la filla de Flem i de la magnífica Eula Vaner, que compara sempre a Helena de Troia, que ha tornat viuda i sorda de la guerra espanyola, i viurà un amor platònic amb Gavin Stevens. I finalment la tercera part, potser la millor, està dedicada a Flem Snopes, el pagès miserable convertit per les seves astúcies en un banquer ric, un dels personatges més fascinants de l'obra, completament obsedit pel diner i pel prestigi. Havíem vist el seu ascens en les dues anteriors novel·les, la manera com va anar controlant amb una ment inescrutable tota la ciutat de Jefferson, en el comtat imaginari de Yoknapatawpha, i aquí veiem la seva caiguda.

Al llarg de tota la trilogia, Faulkner ens presenta els mateixos esdeveniments a través de diverses veus que formen un gran calidoscopi narratiu. Cada veu, des de Mink Snopes, il·lustrat i salvatge, fins a Gavin Ste-

Faulkner va signar el guió d'El llarg i càlid estiu' als mateixos anys en què tancava el cicle dels Snopes

vens, advocat format a Harvard i Heidelberg, o el magnífic Ratliff, el personatge que més bé comprèn el sud, que expressa el seu grau de civilització i descontentament amb aquella realitat que els fatiga, en què l'esperit s'hi perd i només el cos i la terra semblen tenir estabilitat. Hi ha una sòlida teoria rere aquesta estructura: "Crec que cap home, ni tan sols un, no pot discernir la veritat. Et cega. Un lesguarda i només n'interioritza un fragment. Un altre en mira una altra part, lleugerament deformada. Així doncs, la veritat és allò que tots junts han vist, per bé que cap n'hagi tingut una visió total." En aquest sentit, la poeta Ingeborg Bachmann postula: "El mètode de Faulkner és precisament el de llevar-nos els noms, per fer que, directament i sense explicacions, xoquem amb la realitat."

Des de l'inici de *La mansió* fins al final passen una quarantena d'anys, però les trames que s'expliquen van més enrere, gairebé un segle. En aquest lapse de temps veiem com l'antic sud va morint i en neix un de nou, arrelat en l'altre: surt la Segona Guerra Mundial, les batalles amb els japonesos, però també polítics corruptes, membres del Ku Klux Kan. No és un

temps quantitatiu, té una densitat abissal, les narracions van d'una família a una altra, d'uns fets a uns altres, enllaçats com les històries interminables davant la llar de foc, amb la fondària de la terra àrida d'aquest sud que sembla que engoleixi els homes amb la mateixa avidesa que ho fa el temps. Aquella terra antiga que en la imaginació rural de Mink el reclama: "Així que t'ajeies pla a terra, de seguida et co-

Tota la vida va ser alcohòlic fins a l'infart

mençava a xuclar la força terrestre per tornar-se't a endur cap a les seves profunditats." *La mansió* es va publicar el 1959, feia deu anys que li havien concedit el Nobel, tenia seixanta-dos anys, és un Faulkner madur, que porta rere seu una vintena de novel·les i viu retirat a Jefferson. En aquell moment, era ben conscient de l'obra ge-

gant que estava compilant, fins al punt que, amb aquest darrer volum de la trilogia, comença a notar que ja li manquen les forces. Escriu a una amiga: "Pot ser que el meu talent s'hagi esgotat, i puc trencar el llapis i rompre el paper i llençar-ho tot i descansar, perquè em sento molt cansat..." Encara va escriure el manuscrit de la seva darrera novel·la, *Els lladregots*, i aquell estiu va caure del cavall, enmig de forts dolors va començar a beure. Tota la vida va ser alcohòlic i va patir un atac de cor que li va treure la vida.

És útil llegir William Faulkner, li diu Armand Obiols a Mercè Rodoreda. En moltes cartes n'hi parla, l'elogia dient-li que encara que no s'hi assembli, la Colometa el fa pensar, per la força terrible de les seves pàgines, en Faulkner. El juny de 1962 li deia: "No serà inútil que llegeixis *Bearn*. Més val tenir una idea del que es fa pel nostre país. No hi perdis, però, massa hores. Et seran infinitament més útils sis pàgines de Faulkner."

En clara política d'autor, l'editor Josep Cots ha dit que la pròxima obra de Faulkner que traurà Edicions de 1984 serà *Llum d'agost*. L'esperem amb els braços oberts i encara en voldrem més! *